YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

18 päivänä syyskuuta 2003 *

Yhdistetyissä asioissa C-292/01 ja C-293/01,

jotka Consiglio di Stato (Italia) on saattanut EY 234 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevissa asioissa

Albacom SpA (C-292/01) ja

Infostrada SpA (C-293/01)

vastaan

Ministero del Tesoro, del Bilancio e della Programmazione Economica ja

Ministero delle Comunicazioni,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

ennakkoratkaisun telepalvelualan yleisten valtuutusten ja yksittäisten toimilupien yhteisistä puitteista 10 päivänä huhtikuuta 1997 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/13/EY (EYVL L 117, s. 15) tulkinnasta,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Wathelet sekä tuomarit C. W. A. Timmermans, A. La Pergola, P. Jann ja S. von Bahr (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Albacom SpA, edustajinaan avvocato R. Caiazzo ja avvocato G. Pesce,

— Infostrada SpA, edustajinaan avvocato F. G. Scoca, avvocato M. Clarich, avvocato G. Pizzonia ja avvocato F. Macaluso,

— Italian hallitus, asiamiehenään I. M. Braguglia, avustajanaan avvocato dello Stato M. Fiorilli,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään H. van Lier ja E. Traversa,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Albacom SpA:n, edustajinaan avvocato R. Caiazzo ja avvocato A. Santa Maria, Infostrada SpA:n, edustajinaan F. G. Scoca ja G. Pizzonia, Italian hallituksen, asiamiehenään M. Fiorilli, ja komission, asiamiehenään E. Traversa 21.11.2002 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 12.12.2002 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Consiglio di Stato on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle 12.6.2001 tekemillään kahdella päätöksellä, jotka ovat saapuneet yhteisöjen tuomioistuimeen 23.7.2001, EY 234 artiklan nojalla samanlaisen ennakkoratkaisukysymyksen telepalvelualan yleisten valtuutusten ja yksittäisten toimilupien yhteisistä puitteista 10 päivänä huhtikuuta 1997 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/13/EY (EYVL L 117, s. 15) tulkinnasta.

2 Tämä kysymys on esitetty käsiteltäessä kahta muutoksenhakua, jotka yleisön käytössä olevaa televerkkoa koskevan toimiluvan haltijat Albacom SpA (jäljempänä Albacom) ja Infostrada SpA (jäljempänä Infostrada) ovat tehneet ministeriöiden päätöksestä, jossa tällaisten toimilupien haltijoina olevat yhtiöt on määrätty maksamaan maksu, jonka suuruudeksi on määritelty tietty prosenttiosuus niiden liikevaihdosta.

Yhteisön lainsäädäntö

3 Direktiivin 97/13/EY 12 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

"— — yrityksille osana valtuutusmenettelyjä määrättävien maksujen on perustuttava puolueettomiin, ketään syrjimättömiin ja avoimiin arviointiperusteisiin".

4 Direktiivin 97/13/EY 6 artiklassa, jonka otsikkona on "Yleisiin valtuutuksiin liittyvistä menettelyistä perittävät maksut", säädetään seuraavaa:

"Jäsenvaltioiden on varmistettava, että valtuutusmenettelyjen osana yrityksiltä perittävillä maksuilla on ainoastaan tarkoitus kattaa sovellettavan yleisen valtuutuksen myöntämisestä, käsittelystä, valvonnasta ja täytäntöönpanosta aiheu-

tuvat hallinnolliset kulut, sanotun kuitenkaan rajoittamatta liitteen mukaisia yleispalvelun tarjoamiseen liittyviä maksuja. Näitä maksuja koskevat tiedot on julkaistava asianmukaisella ja riittävän yksityiskohtaisella tavalla, jotta ne ovat helposti saatavilla."

5 Kyseisen direktiivin 11 artiklassa, jonka otsikkona on "Yksittäisistä toimiluvista perittävät maksut", säädetään seuraavaa:

"1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että osana valtuutusmenettelyä yrityksille määrättävillä maksuilla pyritään ainoastaan kattamaan sovellettavan yksittäisen toimiluvan myöntämisestä, käsittelystä, valvonnasta ja toimeenpanosta aiheutuvat hallinnolliset kulut. Yksittäistä toimilupaa koskevien maksujen on oltava suhteessa tehtyyn työhön ja ne on julkaistava aiheellisella ja riittävän yksityiskohtaisella tavalla niiden saattamiseksi helposti saataville.

2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat, jos käytettävät voimavarat ovat niukat, sallia, että niiden kansalliset sääntelyviranomaiset perivät maksuja, joilla pyritään varmistamaan näiden voimavarojen mahdollisimman tehokas käyttö. Näiden maksujen on oltava ketään syrjimättömiä ja niissä on erityisesti otettava huomioon tarve edistää uusien palvelujen ja kilpailun kehittymistä."

Kansallinen lainsäädäntö

6 Tasavallan presidentin 19.9.1997 antamassa asetuksessa nro 318 (GURI nro 221, lisäosa, 22.9.1997, s. 5, jäljempänä asetus nro 318) ja asetuksen nro 318 6 §:n

soveltamiseksi 5.2.1998 tehdyssä päätöksessä (GURI nro 63, 17.3.1998, s. 27) käsitellään maksuja, jotka teleyrityksille määrätään valtuutusmenettelyjen perusteella.

7 Asetuksen nro 318 6 §:n 5 momentissa säädetään, että "maksu, joka yrityksiltä vaaditaan yleisen valtuutuksen saamiseksi säädetyssä menettelyssä, kattaa yksinomaan [hakemuksen] käsittelystä, palvelun hallinnoinnista ja valtuutuksen edellytysten jatkumisen valvonnasta johtuvat hallinnolliset kustannukset".

8 Kyseisen asetuksen 6 §:n 20 momentti sisältää samankaltaisen säännöksen, joka koskee yksittäisiin toimilupiin liittyvää maksua. Kyseisen pykälän 21 momentissa säädetään lisäksi maksu niitä tapauksia varten, joissa käytetään niukkoja voimavaroja.

9 Edellä mainitussa 5.2.1998 tehdyssä päätöksessä täsmennetään, että yksittäisen toimiluvan haltijan on suoritettava seuraavat maksut: a) asian käsittelystä ja toimiluvan myöntämisestä suoritettava maksu, joka maksetaan hakemusta jätettäessä, b) valvonnasta ja tarkastuksista suoritettava vuosittainen maksu, c) niukkojen voimavarojen käyttämisestä suoritettava vuosittainen maksu ja d) numeroinnista suoritettava vuosittainen maksu.

10 Pääasioiden taustalla olevat toimenpiteet ovat julkisten varojen käyttöä taloudellisen vakauden ja kehityksen turvaamiseksi koskevista toimenpiteistä 23.12.1998 annettu laki nro 448 (legge finanziaria 1999) (GURI nro 302, lisäosa, 29.12.1998, s. 5, jäljempänä laki nro 448) ja rahavarain-, budjetti- ja talous-

suunnitteluministerin yhdessä viestintäministerin kanssa 21.3.2000 tekemä ministeriöiden päätös (GURI nro 92, 19.4.2000, s. 12; jäljempänä 21.3.2000 tehty päätös).

11 Lain nro 448 20 §:n 2 momentissa säädetään seuraavaa:

"Julkisten televiestintäverkkojen asentamisesta ja tarjoamisesta sekä puhelinpalvelujen, matkaviestinnän ja henkilökohtaisen viestinnän palvelujen tarjoamisesta yleisölle on suoritettava maksu; julkisten televiestintäverkkojen asentamista ja tarjoamista sekä puhelinpalvelujen, matkaviestinnän ja henkilökohtaisten viestinnän palvelujen tarjoamista yleisölle koskevien toimi- tai käyttölupien haltijoiden on maksettava kyseinen maksu.

Tämän maksun suuruus lasketaan prosenttiosuutena kaikkiin edellisen vuoden aikana toimitettuihin televiestintäpalveluihin ja -suorituksiin liittyvästä liikevaihdosta, ja se on 3 prosenttia vuonna 1999, 2,7 prosenttia vuonna 2000, 2,5 prosenttia vuonna 2001, 2 prosenttia vuonna 2002 ja 1,5 prosenttia vuonna 2003.

Niiden yritysten osalta, joiden liikevaihto on alle 200 miljardia liiraa maksun määrittämisen viitevuoden aikana, kyseessä olevien prosenttilukujen suuruudeksi on vahvistettu 2 prosenttia vuoteen 2002 asti ja 1,5 prosenttia vuonna 2003. Maksua ei tarvitse suorittaa viimeksi mainittujen osalta, jos yritys on tuottanut tappiota.

Maksu suoritetaan 30 päivän kuluessa sen tilikauden taseen hyväksymisestä, johon liikevaihto liittyy. Kunkin vuoden joulukuun 15. päivänä suoritetaan seuraavalta vuodelta perittävän maksun ennakko, joka on vuonna 1999

70 prosenttia, vuonna 2000 85 prosenttia ja vuonna 2001 ja sitä seuraavina vuosina 95 prosenttia edellisen vuoden maksusta. Ennakko vuodelle 1999 vahvistetaan samalle vuodelle ennakoidun liikevaihdon perusteella, joka ei voi kuitenkaan olla pienempi kuin vuoden 1998 liikevaihto.

— —"

12 Lain nro 448 20 §:n 2 momentissa säädetyn maksun suorittamista koskevat yksityiskohtaiset soveltamissäännöt on vahvistettu 21.3.2000 tehdyllä päätöksellä.

Pääasiat ja ennakkoratkaisukysymys

13 Albacomin ja Infostradan oli maksettava lain nro 448 20 §:n 2 momentissa ja 21.3.2000 tehdyssä päätöksessä tarkoitetun maksun ennakkosumma (jäljempänä riidanalainen maksu). Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin täsmentää, että tämä summa on Albacomin tapauksessa 5 300 000 000 Italian liiraa. Kyseiset kaksi yhtiötä katsovat, että kun laissa nro 448 otetaan käyttöön riidanalainen maksu, sillä palautetaan käytännössä toimilupamaksu, jota Italiassa sovellettiin aiemmin, kun televiestintäpalvelut olivat monopolijärjestelmän alaisia, ja rikotaan yhteisön lainsäädäntöä.

14 Kumpikin mainituista yhtiöistä on siis vaatinut 21.3.2000 tehdyn päätöksen kumoamista ylimääräisessä muutoksenhaussa tasavallan presidentille. Rahavarain-, budjetti- ja taloussuunnitteluministeriö on sitten pyytänyt Consiglio di Statolta lausuntoa mainitun päätöksen pätevyydestä.

15 Kyseisen ministeriön mukaan riidanalaisella maksulla ei jatketa toimilupamaksun käyttöä eikä se ole uusi vero, vaan asianomaiset yritykset osallistuvat tällä tavalla niihin kuluihin, jotka suoraan tai epäsuorasti aiheutuvat valtiolle televiestintäalan vapauttamiseksi toteutettavista välttämättömistä toimenpiteistä.

16 Consiglio di Stato täsmentää, että valtiolla oli aiemmin monopoli televiestintäpalveluihin ja että laissa säädettiin siis kaikille toimiluvan haltijoille velvollisuus maksaa valtiolle vuosimaksua ennakolta määritelty summa.

17 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin lisää, että järjestelmä on muutettu perusteellisesti yhteisön lainsäädännöllä, erityisesti täydellisen kilpailun toteuttamista televiestintämarkkinoilla pohjustavan direktiivin 90/388/ETY muuttamisesta 13 päivänä maaliskuuta 1996 annetulla komission direktiivillä 96/19/EY (EYVL L 74, s. 13) sekä direktiivillä 97/13/EY.

18 Vuonna 1996 annetussa ensimmäisessä täytäntöönpanosäädöksessä säädettiin kansallisen tuomioistuimen mukaan, että kunkin yrityksen oikeus tarjota televiestintäpalveluja ja perustaa televiestintäverkkoja edellytti hallinnollista lupaa, jollei laissa säädetyistä toimiluvista muuta johtunut.

19 Italian tasavalta on kansallisen tuomioistuimen mukaan toteuttanut tämän jälkeen muita toimenpiteitä, ja niihin kuuluvat asetus nro 318 ja 5.2.1998 tehty päätös, joiden mukaan televiestintäverkkoja tarjoavat sellaiset yritykset, joilla on telepalvelualan yleinen valtuutus tai yksittäinen toimilupa.

20 Consiglio di Stato mainitsee lopuksi lain nro 448. Se korostaa, että vaikka kyseisessä laissa vahvistetaan, ettei julkisten telepalvelujen tarjoajiin sovelleta vuosittaista maksua, joka aiemmin perittiin toimiluvan haltijoilta, kyseisen lain 20 §:n 2 momentissa otetaan kuitenkin käyttöön uusi maksu.

21 Koska ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin epäilee, ovatko kyseinen 20 §:n 2 momentti ja 21.3.2000 tehty päätös yhteensopivia yhteisön lainsäädännön kanssa, se on päättänyt lykätä näiden kahden asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

"Sallitaanko direktiivissä 97/13/EY se, että jäsenvaltiot määräävät yrityksille, joilla on toimilupa tai valtuutus harjoittaa televiestintää, direktiivissä hyväksyttyjen maksujen lisäksi muita, niistä poikkeavia rahallisia suorituksia niiden nimikkeestä riippumatta?"

22 Yhteisöjen tuomioistuimen presidentin 12.9.2001 antamalla määräyksellä asiat C-292/01 ja C-293/01 yhdistettiin kirjallista ja suullista käsittelyä sekä tuomiota varten.

Ennakkoratkaisukysymys

23 Aluksi on syytä todeta, että pääasia koskee kahta yritystä, joilla on direktiivissä 97/13/EY tarkoitettu yksittäinen toimilupa ja että yhteisöjen tuomioistuimelle esitetyissä huomautuksissa keskitytään kyseisen direktiivin 11 artiklan säännöksiin, jotka koskevat yksittäisten toimilupien haltijayrityksiltä perittäviä maksuja. Näin ollen on katsottava, että Consiglio di Stato kysyy pääasiallisesti, kielletäänkö kyseisen direktiivin säännöksissä ja erityisesti sen 11 artiklassa jäsenvaltioita määräämästä yrityksille, joilla on televiestintäalan yksittäinen toimilupa, riidanalaisen maksun kaltaisia rahallisia suorituksia, jotka perustuvat pelkästään siihen, että niillä on toimilupa.

24 Tältä osin on ensin tutkittava, annetaanko direktiivin 97/13/EY 11 artiklassa tai sen jossain muussa säännöksessä jäsenvaltioille nimenomaisesti lupa määrätä kyseisten yritysten suoritettavaksi riidanalaisen maksun kaltainen rahallinen suoritus.

25 Direktiivin 97/13/EY 11 artiklan 1 kohdassa säädetään, että yksittäisen toimiluvan haltijayrityksille määrättävillä maksuilla pyritään ainoastaan kattamaan hallinnolliset kulut, jotka liittyvät mainittujen toimilupien toteuttamisesta aiheutuvaan työhön. Saman artiklan 2 kohdassa sallitaan kuitenkin kansallisten sääntelyviranomaisten periä maksuja, jos käytettävät voimavarat ovat niukat.

26 Lukuun ottamatta direktiivin 97/13/EY 11 artiklassa mainittuja maksuja ja niitä 6 artiklassa säädettyjä maksuja, joilla pyritään kattamaan yleisiin valtuutuksiin

liittyvistä menettelyistä aiheutuvat hallinnolliset kulut, direktiivissä säädetään nimenomaisesti vain yhdentyyppisistä maksuista, toisin sanoen osallistumisesta yleispalveluista aiheutuviin kuluihin, joita tarkoitetaan mainitussa 6 artiklassa ja kyseisen direktiivin liitteessä olevassa 3.2 kohdassa.

27 Sitä seikkaa, että riidanalaisella maksulla ei pyritä kattamaan valtuutukseen liittyvästä menettelystä aiheutuvia hallinnollisia kuluja eikä varmistamaan niukkojen voimavarojen käyttöä, ei ole kuitenkaan kiistetty. Itse asiassa näitä tarkoituksia varten on otettu käyttöön muita maksuja asetuksella nro 318 ja 5.2.1998 tehdyllä päätöksellä. Ei ole myöskään väitetty, että riidanalaisen maksun tavoitteena olisi rahoittaa yleispalvelua.

28 On todettava, että riidanalaisen maksun kaltainen maksu ei kuulu niihin, jotka on nimenomaan mainittu direktiivin 97/13/EY 6 ja 11 artiklassa.

29 Toiseksi on syytä tutkia, onko tällainen maksu kuitenkaan kielletty.

30 Tältä osin on viitattava direktiivin 97/13/EY tavoitteeseen ja siihen oikeudelliseen yhteyteen, jossa se on hyväksytty.

31 Italian hallitus väittää, ettei riidanalaisen maksun kaltainen maksu ole direktiivin 97/13/EY tavoitteen vastainen ja että sitä on pidettävä jopa sallittuna kyseisen direktiivin 11 artiklan 2 kohdan sanamuoto huomioon ottaen. Kyseinen hallitus katsoo, että koska tässä säännöksessä sallitaan jäsenvaltioiden periä lisämaksuja,

jos käytettävät voimavarat ovat niukat, kuten käytettävissä olevien numeroiden tai radiotaajuuksien vähäinen määrä, niiden on voitava periä näiden voimavarojen tehokkaan käytön takaamiseksi myös ylimääräisiä maksuja, joiden tarkoituksena on osallistua investointeihin, jotka on tehty televiestintäalan yleisen vapauttamisen varmistamiseksi.

32 Käsiteltävänä olevassa asiassa riidanalainen maksu on Italian hallituksen mukaan osuus investoinneista, jotka aiheutuvat valtiolle televiestinnän vapauttamisesta ja uusien palvelujen syntymisen mahdollistamisesta. Lisäksi sitä sovelletaan ainoastaan rajoitetun ajan ja sen osalta noudatetaan kyseisen direktiivin 12 perustelukappaleessa mainittuja puolueettomia, ketään syrjimättömiä ja avoimia arviointiperusteita.

33 Tältä osin on kuitenkin korostettava, että direktiivin 97/13/EY 11 artiklan 1 kohdassa säädetään nimenomaan, että jäsenvaltioiden on varmistettava, että osana valtuutusmenettelyä yrityksille määrättävillä maksuilla pyritään ainoastaan kattamaan toimilupajärjestelmän aiheuttamaan työhön liittyvät hallinnolliset kulut. Kyseiseen 1 kohtaan sisältyvään yleissäännökseen nähden mainitun artiklan 2 kohtaan sisältyy varaus, joka koskee ainoastaan sitä tapausta, että käytettävät voimavarat ovat niukat.

34 Kyseisen 2 kohdan sanamuoto edellyttää siis suppeaa tulkintaa eikä missään tapauksessa sinänsä mahdollista päättelyn suorittamista Italian hallituksen suosittelemalla tavalla.

35 Direktiivin 97/13/EY johdanto-osan ensimmäisestä, kolmannesta ja viidennestä perustelukappaleesta ilmenee, että se on osa toimenpiteitä, jotka on toteutettu telepalvelujen ja televiestintäinfrastruktuurien täydelliseksi vapauttamiseksi

1.1.1998 lukien, ja näihin toimenpiteisiin kuuluu myös direktiivi 96/19/EY, joka koskee täydellisen kilpailun toteuttamista televiestintämarkkinoilla. Direktiivissä 97/13/EY perustetaan tässä tarkoituksessa lupajärjestelmiin sovellettavat yhteiset puitteet, joiden tavoitteena on helpottaa merkittävästi uusien toimijoiden tuloa markkinoille.

36 Näissä puitteissa ei säädetä ainoastaan lupien myöntämismenettelyä koskevista säännöistä ja lupien sisällöstä vaan myös mainittuihin menettelyihin liittyvien sellaisten maksujen luonteesta tai laajuudesta, joita jäsenvaltiot voivat määrätä telepalvelualan yrityksille.

37 Kuten direktiivin 97/13/EY johdanto-osan 12 perustelukappaleessa täsmennetään, maksujen on perustuttava puolueettomiin, ketään syrjimättömiin ja avoimiin arviointiperusteisiin. Ne eivät myöskään saa olla luonteeltaan sellaisia, että ne haittaavat markkinoiden täydellistä vapauttamista koskevan tavoitteen toteutumista, johon sisältyy markkinoiden täydellinen avaaminen kilpailulle.

38 Tältä osin, kuten julkisasiamies korostaa ratkaisuehdotuksensa 52 kohdassa, televiestintäpalveluja koskevien yleisten valtuutuksien ja yksittäisten toimilupien yhteisiltä puitteilta, joiden perustaminen on direktiivin tarkoituksena, vietäisiin tehokas vaikutus, jos jäsenvaltiot voisivat vapaasti päättää alan yrityksiltä perittävistä veroluonteisista maksuista.

39 Lisäksi on merkityksellistä, että Italian tasavalta poisti yhteisön direktiivien, joilla pyritään kansallisten televiestintämarkkinoiden vapauttamiseen, täytäntöönpanon ensimmäisessä vaiheessa liikevaihtoon perustuvan maksun, jota oli aiemmin peritty televiestintäpalvelujen toimilupien haltijoilta. Vaikka tämä aiempi maksu ja riidanalainen maksu eivät ole identtisiä, on kuitenkin tärkeää korostaa, että

riidanalainen maksu, kuten aiempikin maksu, ovat maksuja, jotka on laskettu yksittäisen toimiluvan haltijayritysten liikevaihdon perusteella, ja että siinä otetaan siis uudelleen käyttöön luonteeltaan rahallinen este vapauttamismenettelylle.

40 On todettava, että tällainen maksu lisää huomattavasti maksuja, joita jäsenvaltiot voivat nimenomaan määrätä direktiivin 97/13/EY nojalla, ja luo televiestintäpalvelujen vapaalle tarjoamiselle merkittävän esteen.

41 Tästä seuraa, että tällainen maksu on niiden tavoitteiden vastainen, joihin yhteisön lainsäätäjä pyrkii, ja poikkeaa direktiivillä 97/13/EY vahvistetuista yhteisistä puitteista.

42 Edellä esitetty huomioon ottaen on syytä vastata esitettyyn kysymykseen, että direktiivin 97/13/EY säännöksissä ja erityisesti 11 artiklassa kielletään jäsenvaltioita perimästä telepalvelualan yksittäisten toimilupien haltijayrityksiltä direktiivissä hyväksyttyjen maksujen lisäksi niistä poikkeavia, pääasioissa kyseessä olevien maksujen kaltaisia maksuja pelkästään sillä perusteella, että yrityksillä on toimilupa.

Oikeudenkäyntikulut

43 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Italian hallitukselle ja komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on ratkaissut Consiglio di Staton 12.6.2001 tekemillään päätöksillä esittämän kysymyksen seuraavasti:

Telepalvelualan yleisten valtuutusten ja yksittäisten toimilupien yhteisistä puitteista 10 päivänä huhtikuuta 1997 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/13/EY säännöksissä ja erityisesti 11 artiklassa kielletään jäsenvaltioita perimästä telepalvelualan yksittäisten toimilupien haltijayrityksiltä direktiivissä hyväksyttyjen maksujen lisäksi niistä poikkeavia, pääasioissa kyseessä olevien maksujen kaltaisia maksuja pelkästään sillä perusteella, että yrityksillä on toimilupa.

Wathelet Timmermans La Pergola

Jann von Bahr

Julistettiin Luxemburgissa 18 päivänä syyskuuta 2003.

R. Grass

kirjaaja

M. Wathelet

viidennen jaoston puheenjohtaja